

Sygn. akt I C 2460/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Protokolant: stażysta Iga Laskowska

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa C. Windykacji (...) (...) Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko K. M. (poprzednio K.)

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Sygn. akt I C 2460/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód C. Windykacji (...) (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej K. K. (2) kwoty 798,22 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał na to, że nabył wierzytelność wobec pozwanej, która powstała na skutek zawarcia przez pozwaną i niespłacenia umowy pożyczki z firmą (...) sp. z o.o. z siedzibą w W..

Pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód domagając się zasądzenia od pozwanej kwoty 798,22 zł, przedłożył wydruk niepodpisanej umowy pożyczki, zawartej rzekomo między pozwaną a (...) sp. z o.o. w W. w dniu 4 maja 2016 r. Załączył dodatkowo wydruki – harmonogramu spłat oraz przedłożył nieopatrzony podpisem wydruki umów z wierzycielem pierwotnym oraz umów przelewu wierzytelności.

(bezsporne; wydruk umowy, wydruki harmonogramu, umowy przelewu wierzytelności wezwanie do zapłaty – k. 14-50)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o twierdzenia powoda, które jednakże nie miały wartości dowodowej, albowiem nie miały charakteru dokumentu. Przedłożone przez powoda kserokopie i nieopatrzone podpisem wydruki nie stanowiły dowodu i nie przyczyniły się do poczynienia istotnych w sprawie ustaleń.

W niniejszej sprawie powód dochodził zasądzenia na jego rzecz kwoty wynikającej z nabytej w drodze umowy cesji wierzytelności. Zgodnie z treścią art. 509 § 2 k.c., wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa.

Powód przede wszystkim nie wykazał tego, by rzeczywiście doszło do przelewu wierzytelności. W myśl zaś przepisu art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

W pierwszej kolejności wskazać należy, że przedłożone przez powoda kserokopie umów cesji, zawierają załączniki nie podpisane przez strony transakcji. Z załączników tych nie wynika, czy wierzytelność względem pozwanego jest przedmiotem umów przelewu.

Po drugie, niezależnie od zakresu umowy cesji, poczynienie istotnych ustaleń faktycznych w sprawie w braku złożenia jakichkolwiek środków przekazu, które miałyby wartość dowodową i miały charakter dokumentu. Przedłożone przez powoda kserokopie i nieopatrzone podpisem wydruki nie stanowiły dowodu i nie przyczyniły się do poczynienia istotnych w sprawie ustaleń.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że powód nie przedłożył żadnego wiarygodnego dowodu na okoliczność przysługiwania mu roszczeń wynikających z rzekomo zawartej przez pozwaną z (...) sp. z o.o. w W..

Po drugie, powód nie złożył żadnego dowodu na okoliczność istnienia wierzytelności, tj. na dowód zawarcia przez pozwaną umowy pożyczki. Powód złożył jedynie nieopisane wydruki, do których, w drodze analogii, należy zastosować rygory jak do niepoświadczonych za zgodność z oryginałem kserokopii.

Należy podnieść, iż charakter kserokopii był wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. W uchwale z dnia 29 marca 1994 r., III CZP 37/94, Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. W ocenie sądu materiały takie stanowią uprawdopodobnienie faktu istnienia dokumentów źródłowych (prywatnych dokumentów), tzw. „zaczątek dowodu”. Aby ustalić określone w kserokopiach czy wydrukach fakty, należy poprzeć je innymi niewątpliwymi dokumentami. Tymczasem powód żadnych takowych nie złożył. Tym samym nie sposób twierdzić, że dochodzona pozwem kwota 798,22 zł wynika z istniejącej wierzytelności.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności należy uznać, iż powód nie wykazał, iż przysługuje mu względem pozwanego dochodzona pozwem wierzytelność. Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa bowiem na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Od obowiązku wskazywania dowodów nie zwalnia bynajmniej powoda treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którą, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda

o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również to, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Mając na względzie wszystkie przedstawione okoliczności oraz powołane przepisy powództwo należało oddalić.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz